

Чапразова. Азъ наехъ съседната стая.
Но тукъ те дирятъ толкова твои другари. . .

Самокосовъ. Азъ ще скжсамъ съ
тѣхъ. . . Дори скжсахъ. . .

Чапразова. Но до довечера всѣ нѣ-
кой отъ тѣхъ. . .

Самокосовъ. Нищо.

Чапразова. О, не! Азъ искамъ, искамъ,
но трѣбва да се почака.

Самокосовъ. Разбира се, умната. . .

Чапразова. Да! да! Ето: Тая седмица
той заминава. Всичко ще се нареди. Опова-
вай се на мене.

Самокосовъ. Не оамо се оповавамъ,
а вѣрвамъ и живѣя за тебе,

Чапразова. Колко съмъ щастлива!

Самокосовъ. А, азъ! Искане ми се да
те обгърна и се слѣя съ тебе.

Чапразова. Ахъ, тия твои другари.
Сега и все трѣпна, че ще похлопа нѣкой.

Самокосовъ. Че тогава. . . да излѣ-
земъ ако искашъ.

Чапразова. Това е чудесно! Ще взе-
мемъ едно такси и ще излѣземъ вънъ града. . .
Ще идемъ до кждѣто можемъ. Чакъ до два
часа можемъ да се разхождаме. . .

Самокосовъ. Тогава да вѣрвимъ.

Чапразова. (Скача) Да вѣрвимъ!

XVII

(Въ това време влиза Тонасъ безъ чукане)

Самокосовъ. (недоволенъ) Какво ис-
кашъ?